

ת"פ 20969/01/17 - מדינת ישראל נגד אליאור אליהו אומזגין

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 20969-01-17 מדינת ישראל נ' אומזגין

לפני
בעניין: כבוד השופט מרדכי כדורי, סגן הנשיא
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

המאשימה

נגד

אליאור אליהו אומזגין
ע"י ב"כ עו"ד חן הולנדר

הנאשם

גזר דין

הרקע:

1. הנאשם שלפני הורשע, על פי הודאתו שניתנה במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של גניבה בידי עובד, לפי סעיף 391 לחוק העונשין תשל"ז - 1977. הסדר הטיעון כלל הסכמה לפיה בטיעוניה לעונש תגביל המאשימה את עצמה לעונש מאסר למשך 6 חודשים, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.
2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, החל מחודש נובמבר 2013 עבד הנאשם במסעדה בירושלים. בין היתר היה הנאשם אחראי על קופת המסעדה. בתחילת שנת 2014, במספר מועדים שאינם ידועים במדויק, הנאשם הזין בקופה הזמנות מזון ללקוחות, ולאחר מכן ביטל אותן, ונטל את שוויין במזומן. בדרך זו גנב הנאשם סך של 6,000 ₪.

תמצית טיעוני הצדדים:

3. המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם למעשי העבירה שביצע הנאשם נע בין מספר חודשי מאסר, אשר אפשר שירוצו בעבודות שירות, לבין 8 חודשי מאסר בפועל, וכי העונש המתאים לנאשם כולל מאסר בפועל למשך 4 חודשים, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלונן.

בטיעוניה עמדה המאשימה על כך שהנאשם פגע בקניינו ובאמונו של מעבידו. כפועל יוצא מכך פגע הנאשם בכלל מערך התעסוקה ובאמון של המעסיקים בעובדיהם. המאשימה טענה כי עבירה של גניבה ממעביד קשה

לגילוי, בשל הגישה הקלה של עובדים לכספי מעבידיהם, וכי הנאשם לא השיב את הכספים שגנב. המאשימה הדגישה כי מדובר במעשים חוזרים, ולא במעידה חד פעמית.

לזכותו של הנאשם זקפה המאשימה את הודאתו ואת פרק הזמן שחלף מאז ביצוע העבירות. לחובתו זקפה את עברו הפלילי, הכולל, בין היתר, עבירות רכוש קודמות, ואת האמור בעניינו בתסקיר שירות המבחן, בדבר קשייו להתמיד בטיפול ולהימנע ממעורבות פלילית, דפוסים עברייניים שרכש וסירובו להשתלב בטיפול.

4. ההגנה מצדה ביקשה להטיל על הנאשם צו של"צ, בכל היקף שייקבע.

הסנגור עמד בטיעונו בהרחבה על כך שבניגוד להודעת המאשימה כי בכוונתה להעיד את המתלונן במסגרת פרשת העונש, היא לא עשתה כן, בשל סירובו של המתלונן להעיד או להגיש הצהרת נפגע עבירה. לטענת הסנגור, המסקנה המתחייבת מהסירוב האמור הינה שהנאשם השיב למתלונן את הכספים שגנב ממנו.

הסנגור ציין כי הנאשם הודה ונטל אחריות, וטען כי הוא עשה זאת מתוך הכרה בפסול שבמעשיו, על אף שידע שהמתלונן יסרב להתייצב ולהעיד בבית המשפט.

עוד הפנתה ההגנה לפרק הזמן הארוך שחלף מאז ביצוע העבירה, ולאחר הניכר שחל בהגשת כתב האישום.

בהתייחס לתסקיר שירות המבחן טענה ההגנה כי הנאשם סבר שהוא אינו זקוק לטיפול במסגרת מרכז יום, כי הטיפול המוצע "גדול עליו", כלשונה, וכי הוא מצוי בטיפול אינטנסיבי ואינו עושה שימוש בסמים מסוכנים זה תקופה ארוכה.

הסנגור הלן על כך שהממונה על עבודות שירות ביסס חוות דעת שלילית ביחס לנאשם על סמך התנהגותו בעבר. לעמדתו, מדובר ב"סוג של דעה קדומה".

5. הנאשם טען כי הוא הוא עורך שינוי בחייו וכי הוא עזב את העולם העברייני. לדבריו, מזה כשנה הוא נקי מסמים ומאלכוהול ועובד במסעדה. כיום הוא שוכר דירה, אב לילד ועומד לפני לידת ילדו השני.

תסקיר שירות המבחן וחוות דעת הממונה על עבודות שירות:

6. שירות המבחן עמד בתסקירו על נסיבותיו האישיות, המשפחתיות, החינוכיות, הנורמטיביות והתעסוקתיות.

של הנאשם.

שירות המבחן ציין כי הנאשם החל לצרוך סמים ואלכוהול עוד מגיל צעיר ביותר, ועסק בהימורים. בהיותו כבן 17 הוא שולב בטיפול במרכז יום לנוער, אך נשר בשל אי שיתוף פעולה. בהמשך הוצעו לו תוכניות טיפוליות שונות, אולם הוא לא ביטא מוטיבציה להשתתף בטיפול. לפני כשנתיים שולב הנאשם במרכז יום לנפגעי סמים, אך עזב לאחר כשבועיים, וניתק את הקשר עם שירות המבחן לתקופה ארוכה. בהמשך הוא יצר קשר עם שירות המבחן, שולב בקהילה טיפולית, אך נשר לאחר כחודש.

עוד ציין שירות המבחן כי הנאשם לקח אחריות על ביצוע העבירה, והביע עליה חרטה. להתרשמות שירות המבחן, הנאשם רכש במשך השנים דפוסי עבריינות מושרשים והתמכר לשימוש בסמים ובאלכוהול. כיום הוא מבטא הבנה ראשונית למורכבות מצבו ולהשלכות מעשיו ומביע רצון מילולי לבחינה עצמית ופנימית. אולם, הנאשם מתקשה להתמסר לטיפול ארוך וממושך, ולמרות ניסיונות רבים במהלך השנים, הוא התקשה להתמיד בטיפול ולהימנע משימוש בסמים וממעורבות פלילית. שירות המבחן ראה חשיבות רבה בשילוב הנאשם בטיפול במסגרת אינטנסיבית וכוללנית, במסגרת קהילה או מרכז יום, אך הוא סירב לכך, ושלל נזקקות טיפולית.

יחד עם זאת, מזה כחודש מצוי הנאשם בטיפול פרטני במסגרת של"מ, משתף פעולה ומגיע לרוב המפגשים. בוועדת האבחון שנערכה לו ביחידת של"מ עלה כי ישנה בעיה של התמכרות לשימוש בסמים ואלכוהול, ודפוסי עבריינות מגיל צעיר. עוד עלה כי הוא מגלה קושי יומיומי בוויסות דחפיו ובניהול אורח חיים נורמטיבי. מסקנת גורמי הטיפול היתה שטיפול פרטני שבועי אינו מספיק לשם עריכת שינוי במצבו, וכי יש לשלבו במרכז יום לנפגעי סמים ואלכוהול. בסופו של דבר, הנאשם לא שיתף פעולה, ולא הביע נכונות להשתלב בטיפול זה.

משכך, נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית בעניינו.

7. הממונה על עבודות שירות ציין בחוות דעתו כי לא נמצא מקום להשמת הנאשם.

בחוות הדעת פורט כי על פי גזר דין קודם שניתן נגד הנאשם היה עליו להתייצב ביום 22/10/2014 לריצוי 6 חודשי מאסר בעבודות שירות. הנאשם נעדר רבות ותפקד באופן לקוי, ולכן הופסקו עבודות השירות. במקביל להליכים משפטיים שנקט הנאשם נגד הפסקת עבודות השירות באופן מנהלי, נתנו לו הזדמנויות להמשיך ריצוי עבודות השירות, אך הוא המשיך להיעדר, לא מלא את התחייבויותיו, התלונן על קושי בריאותי שלא אושר ולא השיב לניסיונות לאתר. לבסוף, בעקבות החלטת בית המשפט העליון מיום 9/3/2016, היה עליו לרצות את יתרת עונשו במאסר מאחורי סורג ובריח.

דין ומסקנות:

8. ברור לכל כי מעשה של גניבה פוגע בקניינו של נפגע העבירה. שעה שנפגע העבירה הינו מעסיקו של העבריין, נפגע, בנוסף, האמון המתחייב בין המעביד לעובדו במסגרת יחסי העבודה. פגיעה כאמור אינה עומדת בפני עצמה, אלא משליכה על כלל הגופים העסקיים, על חופש ההעסקה והעבודה ועל היכולת להביא לצמיחתם של בתי העסק תוך התנהלות הגונה ושומרת חוק (השוו: עפ"ג (חי') 40674-04-13 **מדינת ישראל נ' קטש** 11/7/2013). הנאשם שימש בעבודתו בתפקיד אחראי ורגיש, כאשר היה מופקד גם על קופת בית העסק. מדובר בתפקיד המחייב מתן אמון רב מצדו של המעסיק, ומשכך מידת פגיעתו של הנאשם באמון זה גבוהה אף היא.

העובדה שאין מדובר באירוע חד פעמי, אלא שהנאשם חזר על מעשיו במספר הזדמנויות, מעצימה את מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים.

יחד עם זאת, אין להתעלם מסכום הכסף שהנאשם גנב, העומד על סך של 6,000 ₪. אף כי אין מדובר בסכום מבוטל, הוא אינו גבוה באופן יחסי.

9. כאמור, הנאשם חזר על מעשיו מספר פעמים, ולא פעל באירוע אחד, חריג ויוצא דופן. מכאן מתחייבת המסקנה כי הוא פעל לאחר מידה מסוימת של תכנון מראש, לכל הפחות, ולא באופן ספונטני או אקראי.

חלקו היחסי של הנאשם בביצוע מעשי העבירה הוא מלא. הנאשם, והנאשם בלבד, הוא שביצע את העבירה ונושא באחריות לה.

על הנזק שהיה צפוי להיגרם כתוצאה מביצוע העבירות עמדנו לעיל. כאמור, מדובר בפגיעה בקניינו של המעביד בסך של 6,000 ₪, ובפגיעה באמון. זהו גם הנזק שנגרם בפועל מביצוע העבירה.

10. בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בהם, כאמור לעיל, במדיניות הענישה הנהוגה (השוו: רע"פ 3153/10 **שבתשולי נ' מדינת ישראל** 29/4/2010, ת"פ (שלום ת"א) 44643-04-17 **מדינת ישראל נ' ארסלן** 27/3/2018, ת"פ (שלום ת"א) 3888-10-14 **פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' אשכנזי** 6/3/2018, ת"פ (שלום ק"ג) 53142-02-16 **מדינת ישראל נ' אבו סולב** 26/2/2018, ת"פ (שלום ת"א) 60380-02-16 **מדינת ישראל נ' דודובסקי** 21/1/2018, ת"פ (שלום קריות) 30161-01-17 **מדינת ישראל נ' מילצר** 10/1/2018, ת"פ (ק"ג) 48186-12-12 **מדינת ישראל נ' קנפו** 29/9/2013, ת"פ (ק"ג) 57719-11-12 **מדינת ישראל נ' דויטאשולי** 3/9/2013), ובנסיבות הנ"ל הקשורות בביצוע העבירה, אני סבור כי מתחם העונש ההולם למעשי העבירה שביצע הנאשם נע בין ענישה מוחשית שאינה כוללת מאסר בפועל, לבין 10 חודשי מאסר בפועל.

11. לצורך גזירת העונש המתאים לנאשם בתוך מתחם העונש ההולם הנ"ל יש להביא בחשבון, לטובתו של

הנאשם, את הפגיעה שתיגרם לו, מטבע הדברים, כתוצאה מהרשעתו ומהעונש שיוטל עליו, ואת הודאתו בשלב מוקדם מאוד של ההליכים, אשר חסכה מזמנם של העדים המפורטים בכתב האישום, זמנם של הצדדים ומשאבי המערכת. עוד יש להתחשב בפרק הזמן הממושך שחלף מאז ביצוע העבירה, אשר נגרם בעיקרו בשל השיהוי בהגשת כתב האישום, באחריות שהנאשם נטל על מעשיו, בחרטה שהביע, בבדיקות לאיתור הסם שנערכו לו ואשר נמצאו נקיות, ובהשתלבותו בטיפול ביחידת של"מ. אולם, לטיפול זה משקל מוגבל ביותר, שכן להערכת גורמי הטיפול ביחידה ולהתרשמות שירות המבחן, אין בו די כדי להביא את הנאשם לערוך שינוי מהותי ויציב, אלא שעליו להשתלב במקביל במרכז יום. אולם, הנאשם אינו מעוניין להשתלב בטיפול בהתאם להמלצת שירות המבחן.

אין בידי לקבל את טענת ההגנה לפיה על בית המשפט להניח שהנאשם החזיר את הכספים שגנב. אמנם, יש לתת את המשקל המתאים לכך שהמתלונן לא העיד בפרשת העונש, חרף הצהרת המאשימה כי בכוונתה להעיד. כך, בנסיבות העניין יש בחוסר שיתוף הפעולה של נפגע העבירה והעמימות הנגרמת כתוצאה מכך כדי להצדיק הימנעות מחיוב הנאשם בפיצוי. אולם, במחדל זה, כשהוא לעצמו, אין די כדי להוכיח את טענתה העובדתית של ההגנה. לעניין זה יש לציין כי הטענה בדבר השבת הגזלה לא נטענה קודם הטיעונים לעונש. הסנגור לא הודיע כי לצורך הוכחת טענה זו הוא שוקל לזמן את המתלונן לעדות, והנאשם לא העלה טענה זו לפני שירות המבחן. ממילא, לא עמדה למאשימה אפשרות להעמיד את המתלונן מראש על הטענה הנדונה, ולא הובהר לו כי לצורך זה מתבקשת העדות. בנסיבות האמורות, אין די בכך שהמתלונן לא התייצב לעדות מטעם המאשימה כדי לקבל את טענת הגנה. בנוסף, לא היה בכך שהמאשימה ויתרה על עדותו של המתלונן כדי למנוע מההגנה להעידו מטעמה. ההגנה לא עשתה כן, ובכך שמטה את האפשרות לבסס את טענתה.

12. לחובתו של הנאשם עומדים דפוסי העבריינות המושרשים אותם רכש במשך השנים, ועברו הפלילי, הכולל 6 הרשעות קודמות, בין היתר בעבירות סמים, רכוש ואלימות, בגין הוטלו עליו עונשי מאסר לתקופה כוללת העולה על 4 שנים. כמו כן, אין להתעלם מכך שניסיונות חוזרים לשלב את הנאשם בטיפול לא צלחו, ועתה הוא אינו מבטא רצון להשתלב בטיפול בהתאם להמלצת שירות המבחן.

13. אני מקבל את עמדתו של הממונה על עבודות שירות לפיה הנאשם אינו מתאים להשמה בעבודות שירות. סעיף 51ב(1)(2)(ה) לחוק העונשין תשל"ז - 1973 מורה כי הממונה רשאי לבסס את חוות דעתו, בין היתר, על הערכות בדבר אופן ביצוען של עבודות שירות קודמות על ידי הנאשם. הממונה על עבודות שירות מוסמך היה אפוא לשקול את התנהלותו הקודמת של הנאשם, ולהביא בחשבון את החלטת בית המשפט העליון הנזכרת בחוות הדעת, לפיה הוא לא קיבל על עצמו את האחריות הנלווית לריצוי עבודות שירות. לטעמי, צודק הממונה במסקנתו כי מי שהוכיח בעבר שהוא אינו נוטל על עצמו אחריות כנדרש לביצוע עבודות שירות, אינו מתאים להשמה פעם נוספת. אין מדובר אפוא בדעה מוקדמת, כפי שטענה ההגנה, אלא בחוות דעת המתבססת כדין על ניסיון העבר.

ברם, אי התאמתו של הנאשם לריצוי עבודות שירות מחייבת לקבל את המשקל המתאים בקביעת משך

המאסר שיוטל על הנאשם.

14. לנכח כל האמור אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 45 יום. הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו בבית המעצר ניצן ברמלה ביום 7/10/2018 עד לשעה 9:30, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס בטלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

ב. מאסר למשך 6 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר אם יעבור כל עבירת רכוש מסוג פשע.

ג. קנס בסך 2,000 ₪, או 14 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב 5 תשלומים חודשיים החל מיום 7/10/2018. אולם, אם איזה מן התשלומים לא יבוצע במלואו או במועדו תעמוד מלוא יתרת הקנס לתשלום מידי.

5129371 זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ז' תשרי תשע"ט, 16 ספטמבר 2018.